

styrelsens Bilskaarlighed, uden at jeg kan see nogen Nødvendighed deri, da det ikke engang er indskrænket til saadanne paatrængende Tilfælde, der kunde sætte Anstaltens Sikkerhed i Fare. Denne Anke troer jeg nu vistnok, at jeg kunde have Ret til at frembringe, om jeg end hverken havde beseet, hvor hyggelig Leiligheden paa Christianshavn var, eller noget andet af de større Fængsler, der ere berømte for deres omhyggelige Indretning; da det imidlertid netop er blevet sagt, at jeg ikke kunde have Grund til at tale derom, uden at jeg havde seet det, saa vil jeg dog bemærke, at, dersom det Forstudium behøvedes, saa har jeg ogsaa gjort det, jeg har beseet Leiligheden paa Christianshavn, vel for nogle Aar siden, men dog ikke længere tilbage, end at det var i Nærvarrelse af den nu værende Directeur for Fængselsvæsenet.

Da ingen Flere begjærede Ordet, skred man til Afstemning, hvorved:

Loven, saaledes som den ved 2den Behandling var bleven vedtagen, (vide Anhanget.)
vød toges med 53 Stemmer mod 11.

Man gik derpaa over til det næste Nummer paa Dagsordenen, første Behandling af „Udkast til Lov om, at den ved allerhøieste Resolutioner af 10de Mai 1815, 25 Marts 1818 og 9de Juni 1833 paabudne 50 pCt. Forhøielse af den kjøbenhavnske Accise af Skibe og Varer skal oppebæres i 1851.

Bregendahl: Der var i forrige Samling af Rigsdagen et lignende Lovforslag til Afgjørelse her i Thinget, og det blev vedtaget uden nogen Discussion paa de forskjellige Stadier af Sagens Behandling, hvilket ogsaa var Tilfældet i Landstthinget. Jeg troer imidlertid, at det kan være tilraadeligt, at man ikke saa ganske let gik ind paa denne aarlige Gjensagelse af en Afgift paa Skibsarten i Kjøbenhavn. Det vil af de Motiver, som ere tilføiede den foreløbige Lov af 23de Decbr. 1849, der blev stadfæstet ved Rigsdagens Beslutning i forrige Samling, sees, at denne Forhøielse er paabudt først i 1815 til Opnaaelse af et da bestemt specielt Diemed, men hvergang denne Afgift havde fyldtgjort det Diemed, i hvilket den var bleven paalagt, er der befundet at

være et nyt Diemed for den. Den har saaledes bestaaet siden 1815. Det har imidlertid ogsaa, som man seer af Motiverne, været Regleringen magtpaaliggende at faae en Ende paa denne Afgifts idelige Gjensagelse, og Sagen har i saa Henseende været sat i stærk Bevægelse allerede i Aaret 1845, og Forhøielsen har siden kun været forlangt, for at de locale Autoriteter, fornemmelig Kjøbenhavns Communalbestyrelse og Havneadministration, kunde faae Leilighed til at paavise, hvorledes at det kjøbenhavnske Havnevæsen skulde faae de fornødne Resourcer, men det er endnu ikke lykkedes disse Administrationer i Forening med Kjøbenhavns Grossererersocietetscomitee, som ogsaa har været hørt om Sagen, siden 1845, at komme til et endeligt Resultat, og jeg seer endnu i Motiverne til den os i denne Samling forelagte Lov, at nogle af disse Administrationer have meent, at de endnu behøvede en Frist af 3 Aar, for at komme til Ende med deres Forhandlinger. Jeg troer derfor, at det kunde være paa Tiden, at man gik ind paa en nøiere Undersøgelse af denne Sag, og at det derfor ikke er hensigtsmæssigt at Sagen gaar gjenem Thingene uden nogen Discussion.

I Forbindelse hermed skal jeg tillade mig at bemærke, at selve Forhøielsen af Accisen, som her er Spørgsmaal om, er dog ikke en saa ganske ubetydelig aarlig Sum, thi jeg har seet en Opgjørelse af dens Størrelse, hvilkent jeg har al Anledning til at ansee for autentisk, og hvori den i et Aar, jeg troer det var i Aaret 1847, har udgjort circa 13000 Rbd. De Betænkkeligheder, der imidlertid kunne være ved at indrømme Acciseforhøielsen, troer jeg ogsaa træffe selve Afgiften, og Afgiften har i det Hele taget i det Aar, som jeg sigter til, indbefattet Forhøielsen, udgjort henimod 40000 Rbd., altsaa en Afgift, som deels er udredet af den kongelige Kasse til Kjøbenhavns Commune og deels er baaren af Skibsarten paa Kjøbenhavn, men af hvilken Skibsfart i det Mindste ikke den største Deel hører hjemme i Kjøbenhavn. Jeg troer, som sagt, at Sagen kan irænge til en nøiere Undersøgelse; jeg vil ikke hermed sige, at der skulde være tilstrækkelig Anledning for Thinget, saaledes som Sagen nu staaer, at nægte sit Samtykke til Forhøi-